

Život Václava Příbka

- narozen 15. září 1945 v Luženicích v rodině chodských rolníků
- v září 1952 otec Jakub Příbek uvězněn kvůli neplnění dodávek
- v lednu 1953 rodina vystěhována do vesnice Babí u Trutnova
- v roce 1958 otce podruhé zatkli, po čase i matku –žil u tety na Vinohradech
- po propuštění celá rodina přesídlila do Prahy
- vyučil se zedníkem a pracoval na výstavbě pražských sídlišť
- pracoval na stavbě řady pražských sídlišť
- 21. srpna 1968 svědkem událostí na Vinohradské třídě
- nadále působil ve stavebnictví, doplnil si vzdělání
- v 80. letech vyučoval na učilišti
- v 90. letech rodinné hospodářství získali zpět v restituci – nikdo z rodin se tam nevrátil

Václav Příbek se narodil 15. září 1945 na větším statku v Luženicích u Domažlic jako nejmladší ze tří dětí. V raném dětství zažil atmosféru německého poválečného pohraničí (vystěhování Němců a nevraživost vůči nim).

Hospodářství se dobře dařilo díky práci rodičů a prarodičů. To se změnilo na konci 40-tých let 20. stol., kdy se po nástupu Komunistické strany Československa k moci začali zabavovat půdy a majetek soukromým zemědělům. Nejprve se zvyšovaly povinné dodávky státu, které byli nesplnitelné a pro hospodářství likvidační. Vše skončilo zatčením a uvězněním otce v roce 1952. Po jeho propuštění se musela rodina vystěhovat do malé vesnice na Trutnovsku. Zde se setkal s rodinami s podobným osudem, původními Němci, Slováky, Maďary, Rumuny, Bulhary a s Rusíny, kteří se snažili spolu žít. Tam byli rodiče po nějaké době zatčeni a nespravedlivě odsouzeni za okrádání státu.

Tehdy 13 letý Václav si až do revoluce nesl špatnou pověst kvůli odsouzení rodičů a neměl např. možnost studovat střední školu. Po uvěznění rodičů se ho ujala teta, se kterou žil v Praze na Vinohradech a vyučil se zedníkem. Po propuštění rodičů se přestěhovali do Strašnic, kde zažil i okupaci ruskými vojsky (1968). Pohyboval se i okolo Vinohradské třídy. Jak sám popisuje: „všichni chtěli něco udělat, ale moc se dělat nedalo“. I bez podpory si ve večerní škole dodělal maturitu, při práci na stavbách i pedagogické vzdělání a stal se učitelem. Po revoluci rodině statek a pozemky vrátili, ale nikdo z rodiny se do těch míst natrvalo nevrátil.

Celý život si nesl pocit velké nespravedlnosti. Byl vychováván k víře a hrdosti. V mládí chodil pravidelně do kostela: jak sám říká, víra je stále jeho součástí, ale už do kostela nechodí. Na lidech si váží hrdosti, i on sám k ní byl vychováván a spolu s vírou mu pomohla v nelehkých časech.